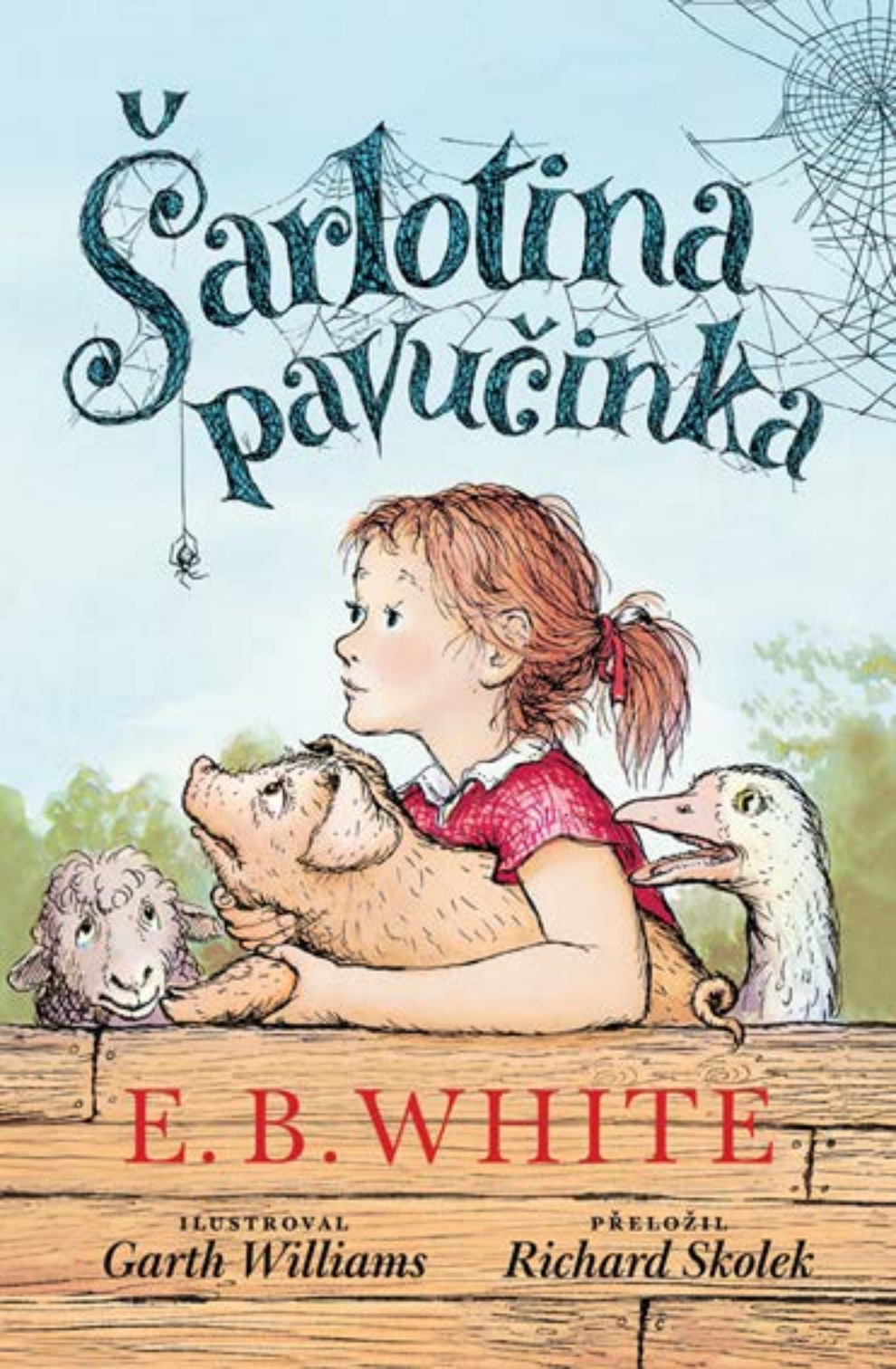

Šarlotina pavučinka

The illustration shows a young girl with red hair tied in a ponytail, wearing a red dress, looking up at a spider on a web. A dog and a duck are also visible. The background is a light blue sky with a large spider web in the upper right corner.

E. B. WHITE

ILUSTROVAL
Garth Williams

PŘELOŽIL
Richard Skolek

Šarlota
pavučinka

The title 'Šarlota pavučinka' is rendered in a decorative, calligraphic font. The letters are filled with a dark teal color and outlined in black. A spider web is intricately woven around the text, particularly concentrated around the 'Š' and 'a' in 'Šarlota'. A small spider is positioned at the bottom left, hanging from a strand of the web. The overall style is whimsical and artistic.

Copyright © 1952 by E. B. White
Text copyright © renewed 1980 by E. B. White

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Richard Skolek, 2025
Cover and illustrations © Garth Williams, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6749-6 (pdf)

E. B. WHITE

Šarlotina pavučinka

ILUSTROVAL
Garth Williams

PŘELOŽIL
Richard Skolek

Obsah

I.	<i>Před snídání</i>	5
II.	<i>Wilbur</i>	13
III.	<i>Útěk</i>	19
IV.	<i>Samota</i>	32
V.	<i>Šarlota</i>	40
VI.	<i>Letní dny</i>	51
VII.	<i>Špatné zprávy</i>	58
VIII.	<i>Rozhovor u Arableových</i>	63
IX.	<i>Wilbur se holedbá</i>	67
X.	<i>Záprtek</i>	80
XI.	<i>Zázrak</i>	92
XII.	<i>Schůze</i>	102
XIII.	<i>Vše jde podle plánu</i>	109
XIV.	<i>Doktor Dorian.</i>	124
XV.	<i>Cvrčci.</i>	133
XVI.	<i>Hurá na jarmark.</i>	139
XVII.	<i>Strejček.</i>	153
XVIII.	<i>Chladný večer</i>	162
XIX.	<i>Vak na vajíčka</i>	169
XX.	<i>Triumf</i>	181
XXI.	<i>Poslední den</i>	190
XXII.	<i>Teplý vítr</i>	200

I.

Před snídání

„Kam jde tatínek s tou sekerou?“ zeptala se Fern maminky, zatímco chystaly snídání.

„Do chléva,“ opáčila paní Arableová. „V noci se narodilo několik selat.“

„To nevysvětluje, proč má sekeru,“ nedala se Fern, které bylo jen osm let.

„Jedno z těch selat je nedochůdče,“ vysvětlovala maminka. „Je tuze maličké a slabé, takže by z něj nikdy nevyrostl pořádný čuník. A tak se táta rozhodl, že se ho zbaví.“

„Zbaví?“ vyjekla Fern. „Chceš říct, že ho zabije? Jen proto, že je menší než ostatní?“

Paní Arableová postavila na stůl džbáněk se smetanou. „Nekřič, Fern!“ napomenula ji. „Táta ví, co dělá. To sele by nejspíš stejně brzo umřelo.“

Dívka odstrčila židli od stolu, prosmýkla se kolem ní a vyběhla ven. Tráva byla mokrá

a půda voněla jarem. Než dohnala tatínka, měla úplně promočené kecky.

„Nezabýjej ho! Prosím!“ fňukala. „Je to ne-spravedlivé.“

Pan Arable se zastavil.

„Budeš se muset naučit lépe ovládat, Fern,“ pravil mírně.

„Lépe se ovládat?“ ječela Fern. „Tohle je otázka života a smrti a ty mi tu přednášíš o tom, jak se mám *ovládat*.“

Po tvářích se jí kutálely velké slzy. Chytila sekeru a snažila se ji tatínkovi, co jí síly stačily, vytrhnout z ruky.

„Já chovu vepřů rozumím líp než ty, Fern,“ namítl pan Arable. „S nedochůdčetem jsou jen potíže. Měj rozum.“

„Není to fér,“ křičela Fern. „To sele přece nemůže za to, že se narodilo maličké, nebo ano? Co kdybych se maličká narodila *já*? Taky byste mě zabili?“

Pan Arable se usmál. „To rozhodně ne,“ řekl a láskyplně se zadíval na svou dceru. „Tohle je ovšem něco jiného. Holčičky přece nemůžeš srovnávat se zakrslými selaty.“

„Já mezi nimi žádný rozdíl nevidím,“ opáčila Fern, jež se s ním stále přetahovala o sekeru.

„Tohle je ta nejstrašlivější nespravedlnost, o které jsem kdy slyšela.“

Na tváři Johna Arablea se objevil zvláštní výraz. Na okamžik se zdálo, že se také rozpláče.

„Dobrá,“ pravil nakonec. „Vrať se domů a já ti to nedochůdče přinesu. Budeš ho krmit

z láhve, podobně jako se krmí děťátko. Sama uvidíš, co je s takovým seletem starostí.“

Když se pan Arable za půl hodiny vrátil do domu, nesl pod paží kartonovou krabici. Fern si zatím nahoře přezouvala kecky. Na stole byla nachystaná snídaně, vonělo to tam kávou, slatinou, vlhkou omítkou a dřevem, co hořelo v kamnech.

„Dej ho na židli!“ řekla paní Arableová. Pan Arable krabici nechal na místě, kde sedávala Fern, pak přistoupil ke dřezu, umyl si ruce a utřel si je do utěrky.

Fern pomalu sešla po schodech. Oči měla od pláče celé rudé. Jakmile se přiblížila ke své židli, krabice se zakymácela a ozvalo se z ní škrábání. Fern pohlédla na tatínka. Pak krabici otevřela. Zevnitř se na ni dívalo maličké mládě. Selátko bylo bílé, jen ouška mělo narůžovělá, protože mu přes ně prosvítalo slunce.

„Je tvé,“ pravil pan Arable. „Zachránila jsi ho před předčasnou smrtí. Ať mi tu ztřeštěnost Pánbůh odpustí.“

Fern se na selátko nemohla vynadívat. „Páni,“ šeptala. „Páni, jen se na něj *podívejte!* Je naprosto dokonalé.“

Opatrně krabici zavřela a dala rodičům pusu, nejprve tatínkovi, pak mamince. Potom ji zase otevřela, vytáhla sele ven a držela si ho u tváře. Zrovna v tu chvíli do místnosti vešel její bratr Avery. Averymu bylo deset let a byl po zuby ozbrojený – v jedné ruce měl vzduchovku, ve druhé dřevěnou dýku.

„Co to je?“ vyzvídal hned. „Co to Fern má?“

„Přivedla si na snídani hosta,“ odvětila paní Arableová. „Umyj si ruce a obličej, Avery!“

„Nejprve si ho prohlédnu,“ řekl chlapec a odložil pušku. „Tohle že má být vepř? Tahle *chcíplina*? To je mi tedy exemplář – vždyť je stěží větší než bílá krysa.“

„Umyj se a pusť se do snídaně, Avery,“ pobídla ho maminka. „Do půl hodiny tu bude školní autobus.“

„Táto, můžu taky dostat čuníka?“ zeptal se Avery.

„Ne, ty rozdávám jen ranním ptácatům,“ opáčil pan Arable. „Fern byla vzhůru už za svítání a snažila se ze světa vymýtít nespravedlnost. A proto má teď sele. Maličké, to je pravda, ale sele to je. Aspoň vidíš, čeho může dosáhnout člověk, co se ráno nevyvaluje v posteli. Dejme se do jídla!“

Fern se ovšem nemohla najíst, dokud nenakrmila své selátko. Paní Arableová někde našla kojeneckou láhev, naplnila ji teplým mlékem, nasadila na ni gumovou savičku a podala ji Fern. „Ať se nasnídá,“ pravila.

Dívka se za chvíli posadila na zem do rohu kuchyně, selátko mezi kolena, a ukazovala svému svěřenci, jak má sát. Čuník byl sice maličký, měl se ale k světu a brzy pochopil, co a jak.

Od silnice se ozvalo troubení školního autobusu.

„Utíkejte!“ rozkázala paní Arableová, vzala si od Fern selátko a dala jí místo něj koblihu. Avery popadl svou pušku a také chňapl po koblize.

Děti pádily k silnici a nastoupily do autobusu. Fern si ostatních vůbec nevšímalá, jen seděla, vyhlížela z okna a říkala si, jak je ten svět slastný a jaké má štěstí, že jí bylo do péče

svěřeno sele. Než autobus dojel ke škole, Fern svého mazlíčka pojmenovala – vybrala to nejkrásnější jméno, co ji napadlo.

„Bude to Wilbur,“ zašeptala sama pro sebe.

Nemohla na to selátko přestat myslet. Když se jí proto paní učitelka později zeptala na hlavní město Pensylvánie, zasněně odpověděla: „Wilbur.“ Ostatní se smáli a Fern zrudla.

II.

Wilbur

Fern Wilbura milovala víc než cokoliv jiného. Tuze ráda ho hladila, krmila a ukládala do postýlky. Každé ráno, jen co vstala, mu ohřála mléko, uvázala mu bryndák a přidržela mu láhev. A každé odpoledne, jen co školní autobus zastavil před jejím domem, z něj vyskočila a hnala se do kuchyně, aby mu připravila novou dobrotu. Krmila ho i během večere, a pak ještě naposledy, než šla spát. Wilbur nebyl o hladu ani v poledne, kdy byla Fern ve škole, to ho totiž krmila paní Arableová. Čuník mléko zbožňoval a ve chvílích, kdy mu ho Fern ohřívala, býval nejšťastnější. Vždycky u ní postrádal a upíral na ni milující pohled.

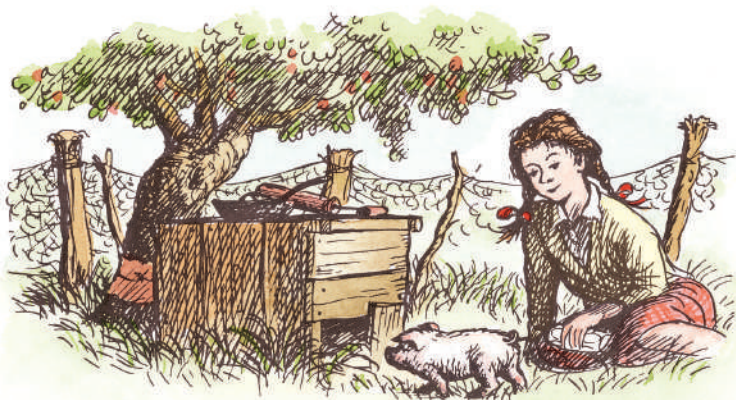
Prvních pár dní směl Wilbur zůstat v kuchyni v krabici poblíž kamen. Potom si na něj ovšem paní Arableová stěžovala, a tak ho přestěhovali do větší krabice, která byla v kůlně.

Když mu byly dva týdny, přesunul se ven. Zrovna kvetly jabloně a dny byly čím dál teplejší. Pan Arable mu pod jabloní stloukl ohrádku a dal mu do ní velikou dřevěnou bednu plnou slámy, jež měla vepředu otvor, aby mohl podle libosti chodit dovnitř a zase ven.

„Nebude mu v noci zima?“ strachovala se Fern.

„Nebude,“ zavrtěl hlavou tatínek. „Uvidíš, že se mu tam bude líbit.“

Fern tedy vzala láhev mléka a posadila se do ohrádky pod jabloní. Wilbur se k ní rozběhl, a tak mu ji podržela a on sál. Když vypil poslední kapku, zachrochtal a pomalu a ospale se odebral do bedny. Fern otvorem nahlédla

dovnitř. Wilbur rypáčkem přerovnával slámu. Po chvíli v ní vytvořil tunel, do něhož se následně zavrtal. Schoval se do slámy tak důkladně, až docela zmizel. Dívku to okouzlo. Věděla, že má její mazlíček hnízdečko na spaní a že nebude mrznout, a tuze se jí ulevilo.

Wilbur s Fern každé ráno po snídani chodíval až k silnici a vždy s ní čekal na autobus. Ona mu pokaždé zamávala na rozloučenou a on tam stál a sledoval, jak vozidlo mizí za zatáčkou. Zatímco byla dívka ve škole, čuník byl zavřený ve své ohrádce, jakmile se ovšem odpoledne vrátila domů, pustila ho ven a on mohl chodit všude s ní. Když šla do domu, vydal se dovnitř i Wilbur. Když musela do patra, čuník čekal u paty schodů, až sejde zpět dolů. Když si vzala panenku, dala ji do kočárku a vyrazila na procházku, Wilbur se k ní přidal. Během těchto výprav se občas unavil, a tak ho Fern vzala a uložila ho do kočárku vedle panenky. Měl to rád. A pokud byl *tuze* unavený, zavřel oči, zavrtal se pod příkrývkou a usnul. Se zavřenýma očima byl vážně roztomilý, protože měl náramně dlouhé řasy. Panenka ho napodobila a Fern jela s kočárkem velmi pomalu a opatrně, aby svá děťátka neprobudila.

Jednoho teplého odpoledne si Fern s Averym vzali plavky a vydali se k potoku, aby si zaplavali. Wilbur šel s nimi. Když se Fern ponořila do vody, Wilbur do ní skočil také. Moc se mu to nelíbilo, voda na něj byla příliš studená. Zatímco tak děti plavaly a cákaly po sobě, čuník se bavil v blátě u břehu – to bylo teplé a vlhké a nádherně mazlavé a slizké.

Dny byly prosluněné a šťastné a noci klidné.

Wilbur byl seletem, kterému farmáři říkají „jarní“, protože se narodilo na jaře. Když mu bylo pět týdnů, pan Arable prohlásil, že je dost velký na to, aby ho prodali. Trval na tom, že to jinak nejde. Fern strašlivě naříkala, tatínek byl ovšem neoblomný. Wilbur měl náramnou chuť k jídlu, kromě mléka již dostával i zbytky. Pan Arable ho odmítal dál živit. Jeho deset bratříčků a sestríček prodal už dávno.

„Musíš z domu, Fern,“ pravil. „Dovolil jsem ti, abys odchovala sele, z Wilbura je ale čuník, a tak ho musíme prodat.“

„Zavolej Zuckermanovým,“ navrhla paní Arableová Fern. „Strýček Homer přece občas mívá vepře a bydlí kousek od nás. Kdyby se Wilbura ujal, mohla bys ho navštěvovat tak často, jak bys chtěla.“

„Kolik si za něj mám říct?“ otázala se Fern.

„Je nedochůdče,“ opáčil tatínek. „Řekni strýčkovi Homerovi, že pro něj máš vepře a že mu ho prodáš za šest dolarů. Uvidíme, co on na to.“

Brzy bylo vše domluvené. Když tam Fern zavolala, zvedla to teta Edith, která houkla na strýčka Homera, a strýček Homer se vrátil ze stodoly a chvíli s Fern mluvil. Jakmile zjistil, že

chce jen šest dolarů, prohlásil, že vepře koupí. Dalšího dne se tak Wilbur ze své ohrádky pod jabloní přestěhoval do hromady hnoje ve spodní části Zuckermanovic stodoly.

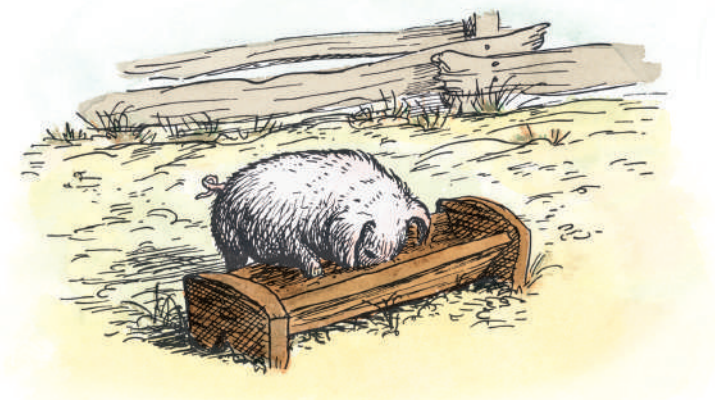
III.

Útěk

Stodola byla tuze velká. A tuze stará. Vonělo to v ní senem a páchlo hnojem. Byl tu cítit pot unavených koní a krásně sladký dech trpělivých krav. V té vůni bylo cosi uklidňujícího, jako by se v tomto kousku světa nemohlo stát nic zlého. Ve vzduchu se mísil pach obilí, mazadla na postroje, vazelíny na nápravy, gumáků a čerstvě spletených provazů. A když kočka dostala rybí hlavu, byla celá stodola cítit rybinou. Nejvíc ovšem voněla senem; nahoře, na velikém seníku, ho totiž vždy byla hromada. A co chvíli se z toho seníku shazovalo dolů kravám a koním a ovcím.

V zimě, kdy se zvířata většinu času zdržovala uvnitř, tu bylo příjemně teplo, a v létě, kdy byla ohromná vrata dokořán, aby sem mohl vanout vítr, tu zase panoval příjemný chládek. V hlavním prostoru stodoly byla stání

pro pracovní koně a místo, kam se přivazovaly krávy, ve spodní části byl potom ovčín pro ovce a kotec pro Wilbura. Byla tu také spousta věcí, které by člověk ve stodole čekal: žebříky, mlýnské kameny, vidle, hasáky, kosy, sekačky na trávu, lopaty na sníh, topůrka sekyr, vědra na mléko a na vodu, prázdné pytle na obilí a rezavé pastičky na myši. Šlo zkrátka o stodolu, v níž si vlaštovky rády staví hnízda. O stodolu, v níž si rády hrají děti. A patřila panu Homerovi L. Zuckermanovi, strýci Fern.

Wilburův nový domov se nalézal ve spodní části přímo pod kravami. Pan Zuckerman věděl, že na hromadě hnoje bude mladému

čuníkovi dobře. Prasata potřebují teplo a na jižní straně bylo Wilburovi teplíčko a moc příjemně.

Fern ho navštěvovala skoro každý den. Našla starou stoličku na dojení, která se povalovala v rohu, a dala si ji do ovčína hned vedle Wilburova kotce. Dovedla na ní prosedět celá dlouhá odpoledne, kdy jen tiše přemýšlela a poslouchala a pozorovala svého kamaráda. Ovce si na ni brzy zvykly a důvěřovaly jí. To samé husy, které tu bydlely také. Postupně k ní

přilnula všechna zvířata, byla totiž náramně ti-
chá a ke všem přátelská. Pan Zuckerman jí za-
kázal brát Wilbura z jeho kotce, a stejně tak si
nepřál, aby tam lezla za ním. Dovolil jí ovšem
vysedávat na stoličce a pozorovat čuníka tak
dlouho, jak bude chtít. Fern měla radost, že
mu může být nablízku, stačilo jí, že je hned
u jeho kotce. Sám Wilbur ale nikdy neužil žád-
nou legraci – nechodil na procházky, nebrali
ho na vyjížďky ani plavat.

Jednoho červnového odpoledne, když mu
byly téměř dva měsíce, čekal ve své ohrádce
před stodolou. Fern ovšem tentokrát nedora-
zila. Slunce pražilo a Wilbur se cítil osamělý
a náramně se nudil.

Nikdy se tu nic neděje, pomyslel si. Pomalu
přešel ke svému korytu a začenichal, aby zjis-
til, zda během oběda něco nepřehlédl. Našel
kus bramborové slupky a snědl ho. Svědil ho
hřbet, a tak se opřel o plot a třel se o plaňky.
Jakmile ho to unavilo, vrátil se dovnitř, vylezl
až na vrch hromady hnoje a posadil se. Spát se
mu nechtělo, hrabat také ne. Nemínil tu jen tak
stát, stejně tak se mu ovšem přičilo si lehnout.
„Jsou mi teprve dva měsíce, a přece už mě omr-
zel život,“ pravil. Potom znovu vyšel ven.

„Když jsem tady venku,“ řekl, „můžu se jen vrátit dovnitř. A když jsem uvnitř, můžu jít jen sem.“

„V tom se pleteš, kamaráde, kamaráde,“ ozval se jakýsi hlas.

Wilbur se podíval skrz plot a viděl, že za ním stojí husa.

„Nemusíš přece zůstat v té špinavé malé, špinavé malé, špinavé malé ohrádce,“ pravila husa, která mluvila tuze rychle. „Jedna z těch planěk je uvolněná. Trochu do ní zatlač, jen do ní zatlač-zatlač-zatlač, a vyběhni ven!“

„Cože?“ nechápal Wilbur. „Řekni to pomaleji.“

„Nerada-nerada-nerada se opakují, ale dobrá,“ opáčila husa. „Navrhla jsem, abys utekl z ohrádky. Tady venku je nádherně.“

„A co to bylo s tou plaňkou? Je uvolněná?“

„Přesně tak, přesně tak,“ pravila husa.

Wilbur došel k plotu a viděl, že má pravdu – jedna z planěk byla opravdu uvolněná. Opřel se do ní hlavou, zavřel oči a zatlačil. Plaňka neměla šanci. Čuník se během minuty protáhl plotem a stál ve vysoké trávě. Husa se zachichotala.

„Jak se ti zamlouvá svoboda?“ zeptala se ho.

„Líbí se mi,“ opáčil Wilbur. „Tedy *myslím*, že se mi líbí.“ Ve skutečnosti se Wilbur na opačné straně plotu cítil nejistě, protože mezi ním a zbytkem světa náhle nic nebylo.

„Kam bych se podle tebe měl vydat?“

„Kamkoliv se ti zachce,“ pravila husa. „Vyprav se do sadu a trochu jim to tam zryj. Nebo jdi do zahrady, tam najdeš ředkvičky. Pořádně všechno zryj! Dopřej si trávu! Porožhlédni se po kukuřici! A po ovsu! Běhej sem a tam! Poskakuj a tancuj, toč se a výskej! Nebo se vydej sadem do lesa! Když jsi mladý, svět je úžasné místo.“

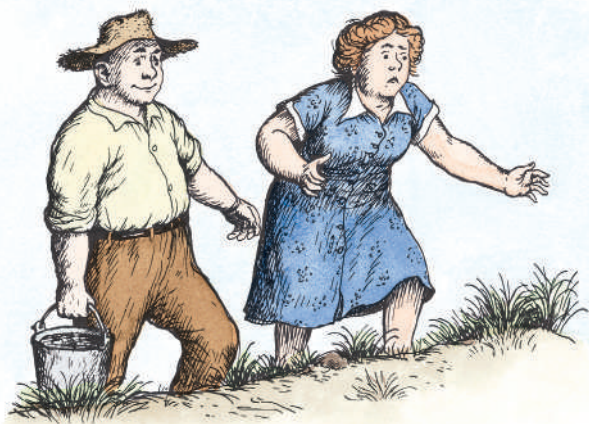
„To věřím,“ opáčil Wilbur. Vyskočil do vzduchu a zatočil se, pak chvíli běžel, potom se zastavil, rozhlédl se kolem dokola a nasál všechny vůně odpoledne. Nakonec vyrazil k sadu. Na okamžik si odpočinul ve stínu jabloně, sklonil svůj mocný rypák k zemi a začal hrabat a rýt. Cítil se náramně šťastný. Než si ho všimli, stačil rozrýt pořádný kus půdy. Jako první ho zaznamenala paní Zuckermanová, která ho zahlédla z okna kuchyně a okamžitě na něj upozornila muže.

„Homere!“ křičela. „Prase uteklo ze stodoly! Lurvy! Prase je venku! Homere! Lurvy! Prase je venku. Odpočívá pod jabloní.“

A jsem v maléru, pomyslel si Wilbur. Teď se mi ta lehkovážnost vymstí.

Husa ten rámus zaslechla a hned se k němu také přidala. „Utíkej-utíkej-utíkej dolů do lesa, do lesa!“ volala na Wilbura. „V lese tě nikdy-nikdy-nikdy nechytí.“

Ten lomoz slyšel i kokršpaněl a hned byl venku ze stodoly, aby se přidal k honu na uprchlíka. Stejně tak ho slyšel pan Zuckerman a vyšel z kůlny, kde zrovna cosi opravoval. Donesl se i k Lurvymu, čeledínovi, co klečel u záhonku s chřestem a vytrhával plevel. Všichni vyrazili směrem k Wilburovi a ten nevěděl, co

má dělat. Zdálo se mu, že les je tuze daleko, a navíc v něm nikdy nebyl, a tak si nebyl jistý, jestli by se mu v něm líbilo.

„Musíš se dostat za něj, Lurvy,“ volal pan Zuckerman, „a hnát ho směrem ke stodole! Ale pomalu – nijak na něj nespěchej! Já zatím dojdou pro vědro pomyjí.“

Zpráva o čuníkově útěku se mezi zvířaty šířila rychlostí ohně – kdykoliv se některému z nich podařilo utéct, ostatní to se zájmem sledovali. Husa o tom hned pověděla nejbližší krávě, a tak všechny krávy brzy věděly, že je Wilbur volný. Potom se o to jedna z krav podělila s jednou z ovcí, a tak to brzy věděly i všechny ovce. Od nich se to pak dozvěděla jehňata. Koně ve svých stáních našpicovali uši, jen co husy začaly kejhat, a tak brzy pochopili, co se děje. „Wilbur utekl,“ říkali jeden druhému. Všechna zvířata se probrala a zvedala hlavy a s nadšením si navzájem sdělovala, že jeden z jejich kamarádů je volný a že už není ani v kotci, ani nikde přivázaný.

Čuník netušil, co má dělat ani kam má utíkat. Zdálo se mu, že po něm jde celý statek. Jestli takhle vypadá svoboda, pomyslel si, asi se raději vrátím do své ohrádky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šarlotina pavučinka.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.